

AMBER

OBERONOVA RUKA

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 4

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The great book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Lucia Halová, Barbora Kráľová, Linda Magáthová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
The Hand of Oberon copyright © 1976 by Roger Zelazny
Translation © Lucia Halová, Barbora Kráľová a Linda Magáthová 2018
Illustration © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA ŠTVRTÁ

Oberonova
ruka

1

Zrazu ma osvietilo tak jasne, že som mohol konkurovať tomu čudnému slnku...

Bol tam... V tom svetle sa rozprestieral Vzor, ktorý som dovedy videl žiarit iba v tme, Veľký vzor Amberu na oválnej skalnej plošine, jagal sa nad aj pod čudným morom, čo bolo zároveň oblohou.

A ja som vďaka zvláštnemu putu, čo ma s ním viazalo, vedel, že toto je skutočný Vzor a ten v Amberi je iba jeho prvotný tieň. Čiže...

Čiže ani Amber sa neprenáša do miest mimo ríše Amberu, Rebmy a Tir-na Nog'thu. Podľa zásady nadradenosti a usporiadania je teda toto skutočný Amber.

Obrátil som sa k usmiatemu Ganelonovi, strapaté vlasy a brada sa mu roztápali v nemilosrdnom svetle.

„Ako si to vedel?“ opýtal som sa.

„Vieš preda, že mám dobrý odhad, Corwin,“ odvetil, „a nezabudol som nič z toho, čo si mi rozprával o Amberi – ako vrhá vlastný tieň aj odraz vašich útrap na iné svety. Keď som rozmýšľal o čiernej ceste, neraz mi prebleslo hlavou, či niečo nevrhá tieň aj na Amber. Napadlo mi, že čosi také by muselo byť absolútne základné, mocné a tajomné.“ Ukázal na scenériu pred nami. „Ako toto.“

„Pokračuj,“ vyzval som ho.

Úsmev mu zmizol z tváre a pokrčil plecami.

„Musí existovať ešte hlbšia vrstva reality ako váš Amber,“ vysvetlil, „kde prebieha všetka špinavá robota. Tvoje erbové zviera nás priviedlo sem a ten flak na Vzore vyzerá ako kus špinavej roboty. V tom si so mnou súhlasil.“

Prikývol som.

„Väčšmi než ten záver ma zarazilo, aký si vnímavý,“ namietol som.

„Zatiaľ to celkom nechápem,“ pripustil Random po mojej pravici, „ale

ten pocit prenikol aj do môjho vnútra – mierne povedané. A verím, že tam dolu sa nachádza základ nášho sveta.“

„Občas človek zvonka vidí veci jasnejšie ako niekto, kto je ich súčasťou,“ nadhodil Ganelon.

Random na mňa pozrel a opäť upriamil pozornosť na výjav pred nami.

„Čo myslíš, stane sa niečo, ak sa tam pôjdeme pozrieť?“

„To môžeme zistiť jediným spôsobom,“ odvetil som.

„Takže pekne husím pochodom vpred,“ súhlasil Random. „Idem prvý.“

„Dobre.“

Random viedol koňa doprava, doľava a znovu doprava serpentínami, čo sa kľukatili takmer po celej skalnej stene. Postupovali sme v rovnakom poradí ako celý deň – Random v čele, ja druhý a za mnou Ganelon.

„Vyzerá dosť stabilne!“ zavolaal spredu Random.

„Zatiaľ,“ poznamenal som.

„V skalách pod nami je akýsi otvor.“

Naklonil som sa dopredu. Napravo na úrovni planiny bol vchod do jaskyne, zhora sme ho predtým nevideli.

„Vedie nás to rovno popred jaskyňu,“ varoval som ich.

„Hlavne rýchlo, opatrne a potichu,“ dodal Random a vytiahol meč.

Aj ja som tasil Grayswandir a na ohybe za mnou vytiahol Ganelon svoju zbraň.

Ešte jedna ľavotočivá zákruta a dostali sme sa k otvoru. Prešli sme zo tri, štyri metre od neho a znútra k nám zavial nepríjemný smrad, ktorý som nevedel identifikovať. Kone však vycítili čosi viac, alebo to boli od prírody pesimistické tvory, lebo sklopili uši, rozťahli nozdry, splašene zafíkali a vzpierali sa opratám. No len čo sme prešli zákrutou a vzdialili sa od vchodu, upokojili sa. To im vydržalo, iba kým sme nezišli celkom nadol k zničenému Vzoru. Tam sa odmietli k nemu priblížiť.

Random zosadol. Prikročil k okraju kresby, zastal a zahľadel sa na ňu. Po chvíli prehovoril s očami upretými na Vzor.

„Zdá sa, že poškodenie bolo úmyselné,“ usúdil, „aspoň podľa toho, čo už vieme.“

„Vyzerá to tak,“ súhlasil som.

„Rovnako je očividné, že jednorožec nás sem priviedol z nejakého konkrétneho dôvodu.“

„Tiež si myslím.“

„Takže netreba veľkú predstavivosť, aby nám bolo jasné, prečo sme tu: Máme zistiť, ako došlo k poškodeniu a ako sa dá opraviť.“

„Zrejme áno. Aká je tvoja diagnóza?“

„Zatiaľ žiadna.“

Obchádzal obrazec sprava, kde sa začínal rozmazávať. Zasunul som meč naspäť do pošvy a chystal som sa zosadnúť. Ganelon sa zozadu natiahol a chytil ma za plece.

„Pôjdem ja,“ ponúkol sa.

Chcel som namietañ.

„Corwin,“ pokračoval a nevšimal si môj očividný nesúhlas, „pri strede Vzoru je čosi čudné. Niečo, čo tam zjavne nepatrí...“

„Kde?“

Ukázal, pozrel som tým smerom.

Pri strede čosi ležalo. Palica? Kameň? Zdrap papiera? Z tej dialky som to nevedel určiť.

„Vidím to,“ povedal som.

Zosadli sme a vybrali sa za Randomom. Kľačal na pravom konci obrazca a skúmal zmenu farby.

„Ganelon si všimol čosi pri strede,“ upozornil som ho.

Random prikývol.

„Aj ja,“ odvetil. „Rozmýšľal som, ako sa k tomu čo najlepšie dostať. Nezdáva sa mi, že by som mal prejsť po poškodenom Vzore. Ktovie, čomu by som sa asi vystavil, keby som chcel prejsť po tej čiernej časti. Čo si myslíš ty?“

„Prejsť po tom, čo zostalo zo Vzoru, by chvíľu trvalo,“ namietol som, „najmä ak aj tu kladie taký odpor ako u nás doma. Okrem toho nás učili, že keď stúpiš mimo, čaká ťa smrť – a tu by som musel z neho zísť pre ten flak. Na druhej strane, ako vravíš, keby som stúpil na čiernu oblasť, zrejme zburcujem nepriateľov. Takže...“

„Takže tam nepôjde ani jeden z vás,“ skočil mi do reči Ganelon. „Idem ja.“

Nečakane sa zvrtol, rozbehol sa cez čierny flak, prihnal sa do stredu, na okamih zastal, zdvihol to, čo tam ležalo, a hneď trielil späť. O chvíľku už stál pri nás.

„Omrzel ťa život?!“ hrešil ho Random.

Ganelon prikývol. „Nie, ale keby som to nespravil, vy dvaja by ste tu ešte mlátili prázdnu slamu.“

Vystrel k nám ruku. „No tak čo vy na to?“ Držal v nej dýku. Na hrote bol napichnutý podivný farebný obdĺžnik. Zobral som si ju od neho.

„Vyzerá to ako Tromf,“ poznamenal Random.

„Áno.“

Stiahol som kartu z čepele, povystieral roztrhnutú časť. Muž, na ktorého som hľadel, mi bol trochu povedomý – čo znamená, že sa mi videl aj trochu cudzí. Rovné svetlé vlasy, mierne ostré črty, náznak úsmevu, útlejšia postava.

Potriasol som hlavou.

„Nepoznám ho,“ vyhlásil som.

„Ukáž?“ Random mi zobral kartu z ruky a zamračil sa.

„Ani ja,“ priznal po chvíli. „Tú tvár som jakživ nevidel. Hoci sa mi vidí... ale nič.“

Vtom kone akoby sa znova zjančili. Stačilo sa trochu pootočiť a zbadali sme, čo ich znepokojilo, práve v tej chvíli to totiž vyliezlo z jaskyne.

„Dofrasa,“ ulavil si Random. Hovoril mi z duše.

Ganelon si odkašlal a vytiahol meč.

„Tuší niekto, čo to je?“ opýtal sa potichu.

Netvor na prvý pohľad pripomínal obrovského hada – nielenže sa tak pohyboval, ale jeho dlhोčizný chvost vyzeral skôr ako pokračovanie dlhého štíhleho tela než ako obyčajný privesok. Postupoval na štyroch nohách s dvoma kĺbmi, obrovskými labami a hrozivými pazúrmí. Švihal zboka nabok úzkou hlavou zakončenou zobákom a ukazoval nám raz jedno, raz druhé bledomodré oko. Na bokoch mal zložené obrovské fialové kožené krídla. Nemal kožuch ani perie, iba na hrudi, pleciah a po celom chvoste šupiny. Od špice zobáka po koniec chvosta meral viac než tri metre. Jeho pohyb sprevádzalo akési cinkanie, zbadal som, že na hrdle sa mu čosi blyští.

„Pokiaľ viem,“ ozval sa Random, „je to heraldické zviera – gryf. Ibaže tento tu je vyplešivený a fialový.“

„Rozhodne to nie je náš národný vták,“ dodal som, kým som vyťahoval Grayswandir a namieril ním potvore na hlavu.

Netvor prudko vyplazil rozoklaný červený jazyk. Trošku zdvihol krídla a znova ich spustil. Ako sa k nám blížil, kýval hlavou doprava a chvostom doľava, a naopak, stále dookola, ten plynulý pohyb pôsobil priam hypnoticky.

No zjavne ho viac zaujímali naše roztrasené kone než my, mieril popri nás rovno tam, kde hrabali kopytami do zeme. Pohol som sa, že mu zastanem cestu. V tej chvíli sa vzopäl na zadné.

Roztiahol krídla ako lodné plachty a chytil pod ne závan vetra. Stál na zadných, vypínal sa nad nami a zdalo sa, že zaberá štyrikrát viac priestoru než predtým. Zrazu ohlušujúco zaškriekal, azda to bol lovecký pokrik alebo ma vyzýval – až z toho zaliehalo v ušiach. Vtom švihol krídlami nadol, vyskočil a chvíľu sa niesol vzduchom.

Kone sa splašili a ušli. No netvor bol mimo nášho dosahu. Až vtedy som si uvedomil, prečo cinká a čo sa mu jagá na krku. Bol pripútaný na dlhý reťazi, čo sa hadila až dozadu do jaskyne. Teraz nás najväčšmi zaujímalo, aká dlhá je tá reťaz.

Netvor sa so syčaním a mávaním krídel dostal za nás, a zrazu padal.

V tom krátkom špurte nezískal dostatočný rozbeh, aby mohol vzlietnuť. Videl som, že Eso a Šarkan ustupujú na opačný koniec oválu. Iba Randomov kôň Jago trielil k Vzoru.

Netvor opäť pristál na zemi, otočil sa, akoby chcel prenasledovať Jaga, znova si nás premeral a stuhol. Teraz bol bližšie k nám, delili nás necelé štyri metre – naklonil hlavu, uprel na nás pravé oko, otvoril zobák a zakrákal.

„Nezaútočíme?“ ozval sa Random.

„Nie, počkaj. Správa sa dosť nezvyčajne.“

Skôr než som to dopovedal, netvor sklonil hlavu a roztiahol si krídla na zemi. Trikrát dobol do prachu a pozrel na nás. Stiahol krídla takmer až k telu. Mykol chvostom, potom ním rázne švihal zboka nabok. Otvoril zobák a znova zakrákal.

V tej chvíli nás však upútalo čosi iné.

Jago vošiel na Vzor a ocitol sa v čiernom flaku. Päť, šesť metrov od okraja zastal na tých mocných linkách, lapený v jednom Závoji ako mucha na mucholapke. Zaryčal, keď sa okolo neho rozprskli iskry, a hriva sa mu zježila.

Vzápätí sa rovno nad ním zatiahla obloha. Nezbierali sa však na nej mraky vodnej pary. Zjavil sa tam dokonale okrúhly útvar, v strede červený, na okrajoch žltý a krútil sa v smere hodinových ručičiek. Do uší nám doľahol cingot zvončekov, nasledovaný hromovým rachotom.

Jago sa ďalej vzpíeral, najprv sa mu podarilo vyslobodiť pravú prednú nohu, no hneď sa mu znova zamotala, kým vyťahoval ľavú, a po celý čas divo erdžal. Iskry mu vyskakovali až po plecيا, otriasal ich zo seba ako dažďové kvapky, celé telo mu jemne, matne svetielkovalo.

Rachot mocnel a v strede červeného kruhu nad našimi hlavami šľahali malé blesky. Čosi zarinčalo, a keď som sklonil hlavu, zbadal som, že fialový gryf sa preplazil ďalej a postavil sa medzi nás a ten červený hromový úkaz. Prihrbil sa ako chrlič a chrptom k nám sledoval predstavenie.

V tej chvíli si Jago vyslobodil predné nohy a vzopol sa na zadné. Taký žiarivý a zahalený iskrami sa až rozmazával, pôsobil priam nehmotne. Zrejme pritom erdžal, ale všetky zvuky pohltil neprestajný rachot zhora.

Z útvaru sa spustil nadol akýsi lievik či komín, jasný a blýskavý sa s kvílením hnal obrovskou rýchlosťou. Dotkol sa vzpínajúceho sa koňa, na okamih sa jeho obrysy neskutočne zväčšili, až sa strácali, a vzápätí bol preč. Na zlomok sekundy sa lievik zastavil ako dokonale vyvážený vlčok. Potom začal zvuk slabnúť.

Lievik sa zdvihol kúsok nad Vzor, azda na výšku dospelého človeka. A potom zrazu vystrelil nahor rovnako rýchlo, ako predtým zostúpil.

Kvílenie stíchlo. Rachot slabol. Miniatúrne blesky v strede postupne mizli. Celý útvar bledol a spomaľoval. Po chvíli z neho ostala len tmavá škvrna na oblohe, napokon zmizla aj tá.

Po Jagovi nikde ani stopy.

„Mňa sa nepýtaj,“ zarazil som Randoma, len čo sa ku mne obrátil. „Neviem o nič viac ako ty.“

Prikývol a pozrel na nášho fialového spoločníka, ktorý práve rinčal reťazou.

„Čo tento fešáček tu?“ opýtal sa s mečom v ruke.

„Mám také tušenie, že sa nás snažil chrániť,“ povedal som a ustúpil o krok. „Kry ma. Chcem niečo vyskúšať.“

„Si si istý, že mu stihneš zdrhnúť?“ opýtal sa. „Čo tvoj bok...“

„Neboj sa,“ odbil som ho s prehnanou srdečnosťou a pustil som sa vpred.

S tým bokom mal pravdu, nezahojená rana po bodnutí ma ešte bolela a trochu ma spomaľovala. No v pravej ruke som zvieral Grayswandir a mal som dojem, že tentoraz môžem naozaj veriť svojej intuícii. Už v minulosti som sa na ňu spoľahol a dobre som pochodil. Občas sa jednoducho opláti riskovať.

Random sa pohol dopredu a doprava. Otočil som sa bokom a pomaly som natiahol pred seba ruku, ako keď sa človek chce dať očučať cudziemu psovi. Náš heraldický spoločník sa vystrel v plnej výške a obrátil sa.

Díval sa na nás a premeriaval si Ganelona naľavo odo mňa. Potom sa pozrel na moju ruku. Sklonil hlavu, znova trikrát ťobol do zeme a jemne zakrákal či skôr zabublal, potom hlavu zdvihol a pomaly ju natiahol dopredu. Zavrtel mohutným chvostom, dotkol sa mi zobákom prstov a celú zostavu zopakoval. Opatrne som mu položil dľaň na hlavu. Chvostom mu mykalo zboka nabok, ale inak sa ani nepohol. Poškrabkal som ho na krku – zdvihol zobák, akoby sa mu to páčilo. Odtiahol som ruku a o krok cúvol.

„Tuším sme sa spriatelili,“ šepol som. „Teraz ty, Random.“

„Zošalel si?“

„Nie, som presvedčený, že je to bezpečné. Skús to.“

„A čo ak sa mylíš?“

„Ospravedlním sa ti.“

„No výborne.“

Podišiel dopredu a vystrel ruku. Netvor sa naďalej správal priateľsky.

„Dobre,“ prehovoril Random asi po pol minúte, pričom ho ďalej hladkal na krku, „čo sme týmto dokázali?“

„Že je to strážny pes.“

„A čo stráži?“

„Očividne Vzor.“

„V tom prípade by som povedal,“ pokračoval Random a pritom ustupoval, „že svoju prácu nerobí práve najlepšie.“ Ukázal na tmavý flak. „Ak je takýto priateľský ku každému, kto nezerie obrok a neerdží, veľa toho neustráži.“

„Ja by som skôr povedal, že je dosť prieberčivý. Možno ho sem priviedli až po tom poškodení, aby chránil Vzor pred ďalšími neželanými aktivitami.“

„A kto ho sem priviedol?“

„To by som aj ja rád vedel. Nieкто, kto je zjavne na našej strane.“

„Pošli k nemu aj Ganelona a overíš si svoju teóriu.“

Ganelon sa ani nepohol. „Možno z vás cíti vašu rodinu,“ prehovoril napokon, „a má rád iba Amberčanov. Takže ja to nebudem skúšať, ďakujem pekne.“

„Dobre, aj tak na tom nezáleží. Doteraz si všetko odhadol dobre, čo teda hovoríš na takýto vývoj udalostí?“

„Z dvoch skupín, čo usilujú o trón,“ spustil, „mala tá, kde je Brand, Fiona a Bleys, podľa vašich slov lepší prehľad o silách, čo fungujú v Amberi. Brand ti nič bližšie nepovedal – ibaže by ti ušlo niečo, čo spomenul medzi rečou –, ale podľa mňa práve cez toto poškodenie Vzoru získali ich spojenci prístup do vašej ríše. Toto je dielom jedného či azda viacerých z nich a presne z toho vzišla čierna cesta. Ak tuto náš dunčo reaguje na pach rodiny či iný poznávací znak, ktorý máte všetci spoločný, tak tu pokojne mohol byť po celý čas, ale nezdalo sa mu potrebné zasiahnuť proti tým ničomníkom.“

„To dáva zmysel,“ pripustil Random. „Máš nejakú predstavu, ako k tomu došlo?“

„Možno hej,“ odvetil. „Predvediem to na tebe, ak súhlasíš.“

„Čo na to treba?“

„Poď za mnou.“ Obrátil sa a vykročil k okraju Vzoru.

Šiel som za ním, Random takisto. Strážny gryf sa vliekol popri mne. Ganelon sa otočil a vystrel ruku.

„Corwin, podal by si mi tú dýku, čo som priniesol?“

„Nech sa páči,“ vytiahol som ju spoza opaska.

„Opakujem, čo na to treba?“ opýtal sa znova Random.

„Krv Amberu,“ odvetil Ganelon.

„No, neviem, či sa mi to pozdáva,“ namietol Random.

„Len si pichni do prsta,“ vyzval ho Ganelon a podal mu dýku, „a nechaj jednu kvapku padnúť na Vzor.“

„Čo sa stane?“

„Skús, a uvidíš.“

Random pozrel na mňa. „Čo ty na to?“ okúňal sa.

„Skús to. Uvidíme. Sám som zvedavý.“

Random prikývol. „Tak dobre.“

Vzal si od Ganelona dýku a pichol si do bruška ľavého malíčka. Potom ho pridržel nad Vzorom a stlačil. Zjavila sa červená kvapôčka, narástla, zachvela sa a spadla.

Z miesta, kam dopadla, sa zaraz zdvihol pásik dymu a ozvalo sa jemné praskanie.

„No došľaka!“ zvolal fascinovane Random.

Objavil sa malý flak a postupne sa rozrastal až na veľkosť mince.

„Vidíte?“ ozval sa Ganelon. „Takto to spravili.“

Fliachik skutočne vyzeral ako zmenšenina obrovskej škrvny napravo od nás. Strážny gryf zaryčal a cúvol, kýval hlavou a prebiehal pohľadom z jedného na druhého.

„Pokoje, maličký, pokoj,“ chlácholil som ho a natiahol som k nemu ruku.

„Ale čo mohlo spôsobiť takú obrovskú...“ Random nedopovedal a pomaly prikývol.

„Čo asi?“ odvetil Ganelon. „Na mieste, kde zmizol tvoj kôň, nezostalo nič.“

„Krv Amberu,“ pochopil Random. „Dnes ti to teda páli, čo?“

„Opýtaj sa Corwina, nech ti povie o Lorraine, kde som žil tak dlho,“ bránil sa Ganelon, „a kde sa rozšíril čierny kruh. Uvedomujem si dôsledky týchto síl, hoci som ich pozoroval iba z diaľky. S každým novým poznatkom od vás sa mi veci čoraz väčší vyjasňovali. Teraz, keď viem o nich tak veľa, mi naozaj páli. Nech ti Corwin povie, aká hlavička je jeho generál.“

„Corwin,“ obrátil sa ku mne Random, „daj mi ten prepichnutý Tromf.“

Vytiahol som ho z vrečka a narovnal. Teraz sa mi fírkance na ňom zdali akési zlovestnejšie. A tiež mi čosi došlo. Neveril som, že ho vyrobil Dwor-kin, ten mudrc, mág, umelec a niekdajší učiteľ Oberonových detí. Dovtedy mi však nenapadlo, že by ho dokázal vyrobiť aj niekto iný. Štýl na tejto karte sa mi zdal akýsi povedomý, ale nebola to jeho práca. Kde som len videl tento rukopis? Zďaleka nie je taký spontánny ako majstrov, akoby bol každý pohyb vopred uvážení, ešte skôr ako sa pero dotklo papiera. Líšil sa od neho aj v iných detailoch, postava na ňom bola štylizovaná inak než na našich Tromfoch, ani čo by umelec pracoval so starými spomienkami, letnými zahliadnutiami či opisom, a nie so živým modelom.

„Corwin, tú kartu, prosím!“ pripomenul sa Random.

Čosi v jeho hlase ma prinútilo zaváhať. Zrazu som mal dojem, že je oproti mne o krok napred, že mi zatajil niečo dôležité, a to sa mi vonkoncom nepozdávalo.

„Práve si ma donútil pohladkať toho starého prašivca a vycedil som krv pre našu vec. Tak mi ju už daj.“

Podal som mu kartu. Keď sa jej dotkol a zamračil sa, moje znepokojenie ešte vzrástlo. Prečo som zrazu ja ten sprostý? Azda noc v Tir-na Nog'the spomaľuje mozgové procesy? Prečo...

Random zrazu spustil príval nadávok, čosi také nechutné som nepočul za celú svoju vojenskú kariéru.

„Čo sa deje?“ opýtal som sa. „Ničomu nerozumiem.“

„Krv Amberu,“ odvetil nakoniec. „Ten, kto to spôsobil, najskôr prešiel Vzorom. Potom sa postavil do stredu a spojil sa s ním cez jeho Tromf. Keď sa ozval a vytvorilo sa stabilné spojenie, bodol ho. Jeho krv vytekla na Vzor a zničila ho, presne ako moja kvapka tuto.“

Párkrát sa mlčky zhlboka nadýchol.

„To zaváňa rituálom,“ poznamenal som.

„Poondiate rituály!“ rozhorčoval sa. „Do čerta so všetkými! Za toto niekto zaplatí životom, Corwin. Zabijem ho – alebo ju.“

„Stále tomu...“

„Som ja ale hlupák,“ rozčuľoval sa ďalej Random, „že som to hneď nevidel. Pozri! Pozri sa poriadne!“

Hodil mi prepichnutý Tromf. Zadíval som sa naň. Stále som nič nevidel.

„A teraz pozri na mňa!“ rozkázal. „Otvor oči!“

Poslúchol som. A sklopil som zrak znovu na kartu. Došlo mi, kam mieri.

„Bol som preňho len zábleskom života v tme, nikdy som preňho nič neznamenal, ale aj tak ho zneužili,“ vysvetlil. „Toto je predsa portrét môjho syna Martina.“

2

Stál som pri poškodenom Vzore, hľadel na obrázok muža, ktorý mohol a nemusel byť Randomov syn, ktorý zomrel alebo možno nezomrel po bodnutí nožom, čo prišlo z tohto Vzoru. V duchu som spravil dlhý krok vzad, aby som si prehral udalosti, ktoré ma priviedli k tomuto čudesnému odhaleniu. V poslednom čase som sa dozvedel toľko nových vecí, že mojich posledných pár rokov akoby tvorilo úplne iný príbeh, než keď som ich prežíval. Toto nové odhalenie a všetky z neho vyplývajúce náznaky znova zmenili perspektívu.

Keď som sa prebral v Greenwoodskom sanatóriu, v súkromnej newyorskej nemocnici, kde som dva týždne po nehode ležal v bezvedomí, nevedel som, ani ako sa volám. Iba nedávno som sa dozvedel, že za moju nehodu je zodpovedný môj brat Bleys a došlo k nej hneď po mojom úteku

z Porterovho ústavu v Albany. Prezradil mi to Brand, môj ďalší brat, ktorý ma dal predtým zavrieť do Porterovho ústavu na základe falošného psychiatrického posudku. Tam ma niekoľko dní liečili elektrošokmi, čo malo nejednoznačný prínos, ale vrátili sa mi aspoň útržky pamäti. Práve toho sa Bleys zľakol, a keď som utiekol z ústavu, prestrelil mi v zákrute nad jazero pneumatiky na aute. Určite by som tam bol zomrel, keby sa Brand nedržal Bleysovi za päty a nechcel chrániť svoju poisťku, teda mňa. Povedal mi, že privolal políciu, vytiahol ma z jazera, poskytol mi prvú pomoc a kriesil ma, kým neprišli záchranári. Krátko nato ho zajali jeho niekdajší spoločníci – Bleys a naša sestra Fiona – a zavreli ho do stráženej veže kdesi ďaleko v Tieni.

Dva tajné spolky spriadali a rozpriadali plány, ako získať trón, šliapali si na päty, dýchali na krk a robili si prieky. Náš brat Eric sa za podpory bratov Juliana a Caina chystal zasadnúť na trón, ktorý bol od nevysvetliteľného zmiznutia nášho otca Oberona už dlho prázdny. Teda nevysvetliteľné bolo pre Erica, Juliana a Caina. Pre druhú skupinu – Bleyso, Fionu a predtým aj Branda – to nebola žiadna záhada, keďže v jeho zmiznutí mali prsty oni. Narafičili to tak, aby otvorili Bleysovi cestu k trónu. Ibaže Brand sa dopustil taktickej chyby, keď sa pokúsil získať na ich stranu Caina. Ten totiž usúdil, že je preňho výhodnejšie pridať sa k Ericovi. Brand sa teda dostal pod drobnohľad, ale neprezradil hneď mená svojich spoločníkov. Zhruba vtedy sa Bleys s Fionou rozhodli využiť tajných spojencov proti Ericovi. Brand s tým nesúhlasil, cítil, že majú priveľkú moc, a tak ho Bleys s Fionou odvrhli. Keď sa všetci obrátili proti nemu, rozhodol sa narušiť rozloženie síl a vybral sa do tieňovej Zeme, kde ma Eric nechal pred niekoľkými storočiami skapať. Eric sa až neskôr dozvedel, že som nezomrel, ale trpím úplnou stratou pamäti, čo bolo skoro rovnako dobré, a nasadil sestru Floru, aby na mňa vo vyhnanstve dohliadla, vo viere, že tým sa všetko skončilo. Brand mi neskôr vysvetlil, že ma dal zavrieť do Porterovho ústavu v zúfalej snahe obnoviť mi pamäť, predtým ako sa vrátim do Amberu.

Kým sa Fiona s Bleysom postarali o Branda, Eric bol v kontakte s Florou. Tá zariadila, aby ma z nemocnice, kam ma odviezla polícia, premiestnili do Greenwoodskeho sanatória, kde ma mali na jej rozkaz držať pod narkotikami, zatiaľ čo Eric chystal svoju korunováciu v Amberi. Zakrátko sa aj nášmu bratovi Randomovi skončil idylický život v Texorami, keď sa Brandovi podarilo spojiť sa s ním inak ako zvyčajne – cez Tromfy – a poprosiť ho, aby ho vyslobodil. Skôr než sa Random, blažene nestranný v tomto boji o moc, vydal na záchrannú misiu, podarilo sa mi odísť z Greenwoodu, no stále som si nič nepamätal. Od vystrašeného riaditeľa

sanatória som získal Florinu adresu a vydal som sa do jej domu vo Westchestri. Podarilo sa mi ju oblafnúť a zostal som u nej ako hosť. Randomovi pokus o vyslobodenie Branda veľmi nevyšiel. Zabil síce plaza, čo držal v zovretí väzenskú vežu, ale pred strážami musel utiecť na jednej lietajúcej skale, ktoré v tom tieni ktovieprečo lietali hore-dolu. Stráže – húževnatí, nie celkom ľudskí chlapíci – ho však prenasledovali cez tieň, čo za normálnych okolností nedokáže nikto okrem Amberčanov. Random ušiel do tieňovej Zeme, kde som medzitým viedol Floru po chodníčkoch nedorozumení a snažil sa odhaliť správnu cestu k objasneniu vlastnej situácie. Random prešiel na druhý koniec kontinentu, lebo som ho uistil, že bude pod mojou ochranou, hoci bol presvedčený, že jeho prenasledovatelia sú moji ľudia. Keď sme ich však spolu zabili, dosť ho to zmiatlo, ale nič nepovedal v presvedčení, že hrám vlastnú hru, aby som sa dostal k trónu. Vlastne som ho celkom ľahko oblafol, aby mi pomohol dostať sa cez Tieň do Amberu.

Tento riskantný krok sa ukázal v niektorých ohľadoch prínosný, v iných menej uspokojivý. Keď som mu nakoniec prezradil, ako som na tom v skutočnosti, odviezol ma aj s našou sestrou Deirdrou, na ktorú sme cestou natrafili, do zrkadlového mesta Amberu pod morom – do Rebmy. Tam som prešiel obrazom Vzoru a vrátila sa mi veľká časť pamäti, čím sa zároveň vyriešila dilema, či som pravý Corwin, alebo iba jeho tieň. Z Rebmy som sa preniesol do Amberu – na bleskovú cestu domov som využil moc Vzoru. Po bezvýslednom súboji s Ericom som pomocou Tromfu utiekol do starostlivosti môjho drahého brata Bleysa, ktorý sa ma predtým pokúsil zabiť.

Pridal som sa k nemu v jeho chabo pripravenom útoku na Amber a prehrali sme. Bleys zmizol v záverečnom boji za okolností, ktoré by ho zrejme stáli život, ale čím viac sa o tomto všetkom dozvedám, tým sa mi to vidí nepravdepodobnejšie. Potom som sa stal Ericovým zajatcom a nedobrovoľným účastníkom jeho korunovácie, po ktorej ma dal oslepiť a uvrhnúť do temnice. Za tých niekoľko rokov v amberskom žalári sa mi postupne vracal zrak, ale duševne som na tom bol čoraz biednejšie. Ešteže sa v mojej cele náhodou zjavil otcov niekdajší radca Dworkin, ktorý mal vtedy v hlave ešte väčší bordel ako ja, a naskytla sa mi šanca na útek.

Kým som sa zotavoval, zaumienil som si, že keď sa znova stretnem s Ericom, musím byť rozumnejší. Vydal som sa Tieňom do starobylej krajiny Avalon, kde som vládol kedysi, aby som tam získal jedinečnú látku, klenotnícku červeň, ktorá v Amberi vybuchuje – o tejto vlastnosti som spomedzi všetkých Amberčanov vedel iba ja. Cestou som v krajine menom Lorraine natrafil na svojho starého generála Ganelona, alebo nie-

koho presne ako on, ktorého tam poslali z Avalonu do vyhnanstva. Zostal som tam kvôli jednému zranenému rytierovi, jednému dievčaťu a miestnej hrozbe, veľmi podobnej tomu, čo ohrozovalo sám Amber – rozrastajúcemu sa čiernemu kruhu. Ten akosi súvisel s čiernou cestou, po ktorej prichádzali naši nepriatelia a za ktorú som sa cítil sčasti zodpovedný, pretože vo chvíli, keď ma oslepili, vyslovil som kľiatbu. Vyhral som bitku, prišiel o dievča a spolu s Ganelonom som odišiel do Avalonu.

Rýchlo sme zistili, že Avalon, do ktorého sme prišli, je pod ochranou môjho brata Benedicta a ohrozuje ho niečo veľmi podobné čiernemu kruhu a čiernej ceste. V záverečnej potýčke prišiel Benedict o pravú ruku, ale vyhral a porazil pekelníčky. Vystríhal ma, aby som mal iba poctivé úmysly s Amberom a Ericom, ponúkol nám pohostinnosť svojho sídla a sám zostal ešte niekoľko dní v poli. V jeho sídle som spoznal Daru.

Tá mi tvrdila, že je Benedictova pravnučka a pred Amberom ju držia v tajnosti. Vytiahla zo mňa všetko možné o Amberi, Vzore, Tromfoch a našej schopnosti prechádzať Tieňom. Navyše som si s ňou dobre zašermoval. Keď som sa vrátil z pekelnjej jazdy po diamanty, aby som mal čím zaplatiť za veci, čo som potreboval na útok na Amber, nezáväzne sme sa pomilovali. Na druhý deň sme s Ganelonom zbalili červeň a vydali sme sa do tieňovej Zeme, kde som bol predtým vo vyhnanstve, po automatické zbrane a muníciu vyrobenú podľa mojich požiadaviek.

Výpravu nám trochu skomplikovala čierna cesta, očividne sa rozšírila do viacerých tieňových svetov. S týmito ťažkosťami sme si poradili, no skoro som vypustil dušu v súboji s Benedictom, ktorý nás prenasledoval šíalenou pekelnou jazdou. Bol taký našťvaný, že sa s ním nedalo rozumne rozprávať, nuž sme sa pobili v malom lesíku. Ukázalo sa, že aj s jednou rukou, navyše ľavou, je stále lepší ako ja. Dostal som ho len úskokom, lebo som vedel o jednej vlastnosti čiernej cesty, o ktorej nemal ani potuchy. Bol som presvedčený, že ma chce zmlátiť pre Daru, ale nie. Vymenili sme si iba pár slov, no poprel, že by niekoho takého vôbec poznal. Hnal sa za nami, lebo som mu vraj zavraždil sluhov. Nuž, Ganelon naozaj objavil v háji v Benedictovom sídle mŕtvoly, ale rozhodli sme sa nimi nezaoberať – netušili sme, kto je to, a nechceli sme si ešte väčšmi komplikovať život.

Benedicta sme nechali v opatere nášho brata Gérarda, ktorého som privolať cez Tromf z Amberu, a s Ganelonom sme pokračovali do tieňovej Zeme, vyzbrojili sme sa, naverbovali v Tieni vojakov a vybrali sme sa zaútočiť na Amber. Tam sme však zistili, že už naň útočia tvory, čo prišli po čiernej ceste. S mojimi novými zbraňami sa bitka zaraz zvrtila v prospech Amberu, no môj brat Eric v nej zahynul. Zanechal mi svoje problémy, zášť

a Súdny drahokam – zbraň na ovládanie počasia, ktorú použil proti mne a Bleysovi, keď sme napadli Amber.

Vtedy sa zjavila Dara, prehnala sa cez nás rovno do Amberu, dostala sa k Vzoru a prešla po ňom – hľa, rukolapný dôkaz, že sme skutočne pokrvne spriaznení. Počas toho sa však čudne premenila, a keď opúšťala Vzor, vyhlásila, že Amber bude zničený. Vzápätí zmizla.

Týždeň po týchto udalostiach bol zavraždený náš brat Caine, no ktosi všetko narafičil tak, aby som vyzeral ako vrah. To, že som vlastnoručne zabil jeho vraha, bol sotva postačujúci dôkaz o mojej nevine, keďže mŕtvy chlapík už nemohol v tejto súvislosti vypovedať. Uvedomil som si však, že vyzerá presne ako tí, čo prenasledovali Randa do Florinho domu, nuž som si konečne našiel čas a vypočul som si Randa príbeh o jeho neúspešnej záchranej výprave, keď šiel po Branda do veže.

Random, ktorého som pred rokmi nechal v Rebme cestou do Amberu na môj súboj s Ericom, sa musel na príkaz miestnej kráľovnej Moiry oženiť s jej dvornou dámou Viallou, krásnou slepou dievčinou. Mal to byť trest za to, že Random pred rokmi opustil Moirinu zosnulú dcéru Morganthu, keď čakala ich syna Martina, ktorý bol zrejme vyobrazený na Tromfe, čo Random práve držal v ruke. Napočudovanie sa Random do Vially skutočne zalúbil a usadili sa spolu v Amberi.

Keď som odišiel od Randa, zobral som Súdny drahokam dolu k Vzoru. Riadil som sa nekompletným návodom, ktorý som dostal, aby som ho vyladil na seba. Počas tohto procesu som zažil čudné veci, ale podarilo sa mi získať kontrolu nad schopnosťou Drahokamu ovládať počasia, čo bola jediná schopnosť, o ktorej sme vedeli. Potom som sa povypytoval Flory na svoje vyhnanstvo. Jej verzia znela rozumne a zhodovala sa s tým, čo som už vedel, no stále som mal pocit, že mi nepovedala celú pravdu o udalostiach po nehode. Sľúbila mi však, že sa pozrie, či je Cainov vrah toho istého druhu ako tí, s ktorými sme sa pobili u nej vo Westchestri, a uistila ma, že ma podporí vo všetkom, čo plánujem.

Vtedy som ešte nemal potuchy o dvoch skupinách a ich machináciách, a tak som sa rozhodol, že ak Brand ešte žije, treba ho bezodkladne zachrániť, prinajmenšom preto, lebo vie niečo, čo by niekto rád zatajil. Prišiel som na to, ako ho zachrániť, svoj plán som odložil, kým sme s Gérardom nepriniesli do Amberu Cainovo telo. Tú cestu Gérard využil na to, aby ma zmlátil do bezvedomia. Chcel mi pripomenúť, že je toho schopný, aby dodal váhu svojej prísaha, že ma vlastnoručne zabije, ak vyjde najavo, že za súčasné trápenia Amberu môžem ja. Tento exkluzívny zápas telo na telo sledovala cez Gérardov Tromf celá rodina – bola to jeho poisťka pre prípad, že by som bol skutočne vinný a chcel ho vymazať z povrchu zem-